

Arrest

nr. 152 047 van 9 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 27 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juli 2014 houdende bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat WIBAULT, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juli 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien van de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 3 en 14 van het EVRM, van artikel 2 van het eerste aanvullende Protocol bij het EVRM en van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag.

De verzoekende partijen zetten in het verzoekschrift uitvoerig uiteen waarom er een schending van voormelde artikelen voorhanden is en verwijzen hierbij naar enkele algemene rapporten en internetartikelen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, moeten de verzoekende partijen aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. In casu herhalen de verzoekende partijen hun asielmotieven en verwijzen zij daarvoor naar algemene rapporten en enkele internetartikelen.

De Raad wijst er vooreerst op dat hij zich reeds over de asielmotieven van de verzoekende partij heeft uitgesproken en de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd bij arrest van 23 januari 2015 met nr. 137 050. De Raad heeft zich in voormeld arrest reeds uitgesproken over de naar voor gebrachte vrees voor vervolging en het risico

op ernstige schade in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad spreekt zich in voormeld arrest evenwel niet uit over de vraag of artikel 3 van het EVRM geschonden wordt bij een gedwongen terugleiding, gelet op zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partijen nalaten in concreto uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM in haar geval geschonden is. Een verwijzing naar de algemene toestand aan de hand van internetartikelen en algemene rapporten en de verwijzing naar en herhaling van reeds aangehaalde asielmotieven volstaan niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. De verzoekende partijen moeten enig verband met hun persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partijen brengen geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is in de zin dat zij bij een eventuele terugkeer zullen terechtkomen in een plaats en in omstandigheden waarbij zij persoonlijk een reëel ernstig risico lopen om op onmenselijke of menonwaardige wijze behandeld dreigen te worden omwille van de naar voor gebrachte asielmotieven. Wat de herhaalde asielmotieven betreft, wijst de Raad specifiek op hetgeen daaromtrent werd vastgesteld in voormeld arrest: “De Raad merkt op dat de vrees van tweede verzoekster die zij ontleent aan haar huidige gedrag als verwesterde vrouw slechts in het verzoekschrift bij de Raad wordt uiteengezet. Noch ter gelegenheid van het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (AD tweede verzoekster, stuk 12, Vragenlijst DVZ, 17 januari 2012, p. 2), noch tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal maakte tweede verzoekster melding van het feit dat haar vertrek uit haar land van herkomst zou zijn ingegeven door problemen in Afghanistan omwille van het niet-naleven van bepaalde maatschappelijke regels. Ook eerste verzoeker maakte nooit eerder melding van problemen die hij zou kennen omdat hij zijn echtgenote niet probeert te ‘beheersen’. Verzoekers kunnen uiteraard geen motiveringsgebrek aantonen in de bestreden beslissingen door in hun verzoekschrift voor het eerst asielmotieven op te werpen die nooit aan het oordeel van de commissaris-generaal werden voorgelegd. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad tevens vast dat verzoekers geen enkel concreet element aanbrengen dat hun bewering dat tweede verzoekster de maatschappelijke regels in Afghanistan, een land dat zij meer dan een decennium geleden verlaten heeft, niet zou naleven, kan staven. Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat er aanwijzingen bestaan dat eerste verzoeker problemen riskeert omdat hij zijn partner niet in toom zou kunnen houden. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Zoals de verwerende partij terecht stelt, kunnen verzoekers zich ook niet dienstig beroepen op het arrest van het EHRM waarnaar zij verwijzen omdat dit de gedwongen terugleiding betrof van Somalische onderdanen.

Verzoekers kunnen dus niet worden gevolgd waar zij beweren dat de toestand van vrouwen in Afghanistan erg vergelijkbaar is met de toestand die beschreven wordt in het arrest Sufi en Elmi. Aangezien verzoekers niet weten te overtuigen waar zij beweren dat zij in Afghanistan als onaangepast zullen worden aanzien, zijn hun beweringen dat de Afghaanse autoriteiten niet bij machte zijn om hen de nodige bescherming te bieden, irrelevant. (...) Verzoekers tonen overigens geenszins aan dat tweede verzoekster in Kabul geen toegang zal hebben tot de gezondheidszorg en juiste medicijnen. Afghanistan en de rekrutering door de taliban zonder de concrete situatie van hun kinderen te belichten. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoekers weliswaar de schending aanvoeren van artikel 14 van het EVRM juncto artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het EVRM, maar niet concreet aantonen op welke wijze de bestreden beslissingen, waarbij louter de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd en die geen terugleiding naar Afghanistan inhouden, een discriminatie met betrekking tot het recht op onderwijs in het leven zouden roepen. In elk geval tonen verzoekers door middel van citaten uit rapporten van de Verenigde Naties inzake kinderrechten, uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 2010 voor Afghanistan over aanvallen op scholen en uit het rapport van 2009 van Human Rights Watch over vrouwenrechten in Afghanistan, waarin onder andere de lage inschrijvingsgraad van meisjes wordt besproken, niet aan dat hun kinderen het recht op onderwijs zal worden ontczegd, zoals zij in hun verzoekschrift nochtans beweren. Het feit dat de kinderen thans in België school lopen vormt dan ook geen bewijs van het feit dat de kinderen in Afghanistan aan vervolging zullen worden blootgesteld. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich beperken tot een verwijzing naar algemene rapporten zonder dat zij het risico in hoofde van hun kinderen concretiseren. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan” “Toegang tot onderwijs” van 14 maart 2014), ongeacht de hierin opgenomen evaluatie van 2009, blijkt dat er een duidelijke trend is in de Afghaanse maatschappij om steeds meer

kinderen naar school te sturen. Bovendien is de vooruitgang in de steden het grootst en hebben zowel jongens als meisjes in de steden de meeste kansen op onbelemmerde toegang tot het onderwijs. Naast het publiek onderwijs ontwikkelt er zich tevens een bloeiend aanbod van privéonderwijsinstellingen, voornamelijk in de steden. In Kabul is het aanbod en de kwaliteit van het onderwijs het beste. Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift nog stellen dat kinderen regelmatig geraakt worden door aanvallen tegen scholen of ziekenhuizen door de taliban, merkt de Raad op dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat de taliban sinds 2010 onder druk van de Afghaanse samenleving, die erg veel belang hecht aan onderwijs, grotendeels afzijdig houdt van aanvallen op scholen. Waar verzoekers erop wijzen dat slechts 12 procent van de Afghaanse meisjes toegang heeft tot onderwijs, gaan zij voorbij aan hun concrete situatie. Zij zijn immers afkomstig uit Kabul, beschikken aldaar over een uitgebreid familiaal netwerk en uit voorgaande informatie blijkt dat er in deze stad disproportioneel veel scholen zijn in vergelijking met de rest van het land. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in onderhavig verzoekschrift beperkt tot het extraheren van bepaalde passages zonder het geheel van de voorliggende informatie en de concrete situatie van verzoekers in ogenschouw te nemen. Uit de door verzoekers verzamelde extracten kan geenszins worden afgeleid dat verzoekers kinderen, gelet op hun concrete situatie, geen toegang tot onderwijs in Kabul zouden hebben.”

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Aangaande artikel 14 van het EVRM, dat een discriminatoire behandeling verbiedt, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 14 EVRM zou schenden en dat zij bovendien geenszins aantoont dat zij ongelijk of discriminatoir behandeld is.

Tot slot wijst de Raad erop dat wat de schending van de artikelen 3 en 28 van het IVRK - en het hoger belang van het kind - betreft, dat deze artikelen van het IVRK wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreffen, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partijen kunnen de rechtstreekse schending van deze artikelen van het IVRK daarom niet dienstig inroepen. Het overige en verdere betoog van de verzoekende partijen kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 13 juli 2015 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 18 augustus 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 2 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP'en stellen dat zij een Afghaanse familie zijn die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen. Na de verwerping van hun asielaanvraag hebben zij een verzoekschrift ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij zijn sinds lang in België gevestigd en hebben hun land van herkomst lang geleden verlaten. Mevrouw is verwesterd. In de nota wordt opgemerkt dat hiervan geen bewijs wordt aangebracht, maar het gaat om een gedraging van de vrouw. VzP'en stellen dat de kinderen hier zijn opgeleid, sommigen zijn hier geboren. Er wordt aan de kinderen gevraagd om hun opleiding in Afghanistan voort te zetten, maar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de toegang tot

het onderwijs er zeer beperkt is. VzP'en verblijven sinds heel lange tijd niet meer in het land van herkomst, waardoor er een reëel risico is dat de kinderen geen toegang meer zullen hebben tot het onderwijs. VzP'en stellen dat het ook algemeen is geweten dat de DVZ dit soort bevelen niet uitvoert. Recentelijk werd ook gemeld dat de Afghaanse overheid het zelf abnormaal vindt dat Afghaanse families door westerse landen worden teruggestuurd. VzP'en besluiten dat zij wel belang hebben."

2.4. Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting stellen dat *"VzP'en stellen dat het ook algemeen is geweten dat de DVZ dit soort bevelen niet uitvoert. Recentelijk werd ook gemeld dat de Afghaanse overheid het zelf abnormaal vindt dat Afghaanse families door westerse landen worden teruggestuurd"*, dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partijen voor het eerst deze kritiek opwerpen. De Raad merkt hieromtrent op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

De Raad benadrukt dat de vraag tot horen niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie en als dusdanig niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen is niet te wachten tot het ogenblik van de terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Ook gelet op de rechten van verdediging is het aangewezen dit te doen, teneinde de gemachtigde van de staatssecretaris de kans te geven kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen voormeld element slechts ter terechtzitting van 18 augustus 2015 naar voren hebben gebracht. De verzoekende partijen tonen verder niet aan dat voornoemde element niet reeds in het verzoekschrift of in de vraag tot horen kon worden ontwikkeld. Het voor het eerst ter terechtzitting aangevoerde middel is derhalve laattijdig en onontvankelijk (RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472).

2.5. In de mate waarin de verzoekende partijen hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volharden in de ontwikkelde middelen uit het verzoekschrift door ze gedeeltelijk te herhalen en verder geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 2 juli 2015, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET